

Lele Pons

Melissa de la Cruz

Éld túl a sulit

Egy
online diva
naplója

Dream
válogatás

A kissé önbizalomhiányos Lele kétségbeesetten igyekszik jól teljesíteni az iskolában, esténként pedig az interneten próbálja kifejezni önmagát. Szellemes és aranyos kis videóit egyre többen nézik és követik. De amikor a szülei átíratják kis katolikus magániskolájából egy nagy, állami gimnáziumba Miami-ban, Lele kilóg iskolatársai közül. Pizskálódás céltáblája lesz, egészen addig, amíg internetes hírveve egyik pillanatról a másikra a népszerűség csúcására nem röpti őt. Hamar belép az életébe egy új barátnő, egy új ellenlábás és egy új álompasi. Lele nagyon igyekszik megtenni minden tőle telhetőt, hogy egyensúlyban tartsa az iskolai életét a tanév folyamán robbanásszerűen növekvő internetes hírnevével. Azonban most egészen új kihívásokkal kell szembenéznie: az állandó drámával, a kegyetlen klikkekkel, a váratlanul jött netes celebséggel. Mindeközben próbál a tanulásban is helytállni, hogy a szülei büszkék lehessenek rá.

Ezt a bájos könyvet megtölti a dilis lelkesedés, ami Lelét az internet egyik legnépszerűbb sztárjává tette, és a története bebizonyítja, hogy a középiskola igazi hullámvasút!

#

LELE PONS, a fiatal floridai lány vicces videóival hódította meg az internetet. Rövid idő alatt tízmillió követőt szerzett, és több mint hétmilliárd lejátszással igazi szupersztárrá vált. Több díjra is jelölték, valamint szerepelt többek között a Teen Vogue-ban, a Vanity Fairben, a The New York Timesban és a Time magazinban. 2015-ben meghívást kapott a Fehér Házba, hogy rövid videóival támogassa a First Lady projektjét a hátrányos helyzetű gyermekek egyetemi tanulmányainak megsegítésére. Miután Lele leérettségizett, Miami-ból Los Angelesbe költözött. Kövesd őt YouTube-on, Instagramon és Facebookon!

*Dream
válogatás*

MELISSA DE LA CRUZ Manilában született, később egész családjával San Franciscóba költözött, majd a Columbia Egyetemen szerezte meg a diplomáját. Számos nagy sikerű, kritikailag elismert és díjnyertes ifjúsági regény szerzője. Ezenkívül publikált felnőtteknek szóló műveket is, önéletrajzi ihletésű regényt ugyanúgy, ahogy humoros útmutatókat a hírnévhez és a divathoz. Dolgozott divattal és szépségápolással foglalkozó rovatok szerkesztőjeként is. Most Los Angelesben él férjével és lányával.

Tudj meg többet a könyvről:

www.youtube.com/lelepons

www.instagram.com/lelepons

www.facebook.com/lele

www.melissa-delacruz.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„A címe dacára ez a könnyed regény nem is annyira arról szól, hogyan lehet túlélni a középiskolát, hanem inkább arról, hogy hogyan lehet megbirkózni a hirtelen jött sikerrel és a hírnévvel ilyen fiatal korban.”

School Library Journal

„Lele Pons egy középiskolás lányról, azaz saját magáról írt regényt. Műve főhősnője olyan, mint ő, a közösségi médiás híresség: bizonytalan, furcsa, szép és érzékeny.”

Amazon

„Pons a videóin átható szellemességét veti latba, hogy elképesztően pergő történetet hozzon létre. A regényben közben felveti azt a kérdést, mekkora értéket is kell tulajdonítani az olyan dolgoknak, mint a szépség, a hírnév vagy a gazdagság.”

Kirkus Reviews

„Tipikus középiskolai történet esendő karakterekről, akik sajnos nem mindig a legmegfelelőbb értékekre helyezik a hangsúlyt, de minden igyekezetükkel azon vannak, hogy jól boldoguljanak az életben.”

Amazon

„Ha létezik valaki, aki megnyugtathat minket, hogy pofára esni tuti biztosan nem a világ vége, az épp Lele. A *Bajos csajok* rajongói imádni fogják ezt a humoros és szívmengető történetet egy különc lányról, aki keresi a helyét a világban.”

Goodreads

**Dream
válogatás**

Lele Pons

Melissa de la Cruz

Éld túl a sulit

Egy online diva naplója

— részlet —

1

A monoklis kalóz

(O KÖVETŐ)

Legeelőször is azt kell tudnotok rólam, hogy nem voltam mindig ez a dögös, szexi, menő, laza szóke, akinek ma ismertek. Tudom, tudom, totál döbbenet. Az igazság az, hogy nem is olyan régen még félszeg kívülálló voltam, fogszabályzót viseltem, és a méreteknél legalább két számmal nagyobb, a divatból rég kiment holmikban jártam. „Az nem lehet!” – hallom a tiltakozásokat. „Tuti, hogy Lele mindig is *tökéletes* volt.” Hát, bizonyos szempontból igazatok van, hiszen ha úgy vesszük, tökéletesnek születtem, de az más történet, most nem tartozik ide. Hadd meséljek nektek a sötét időkről, hogy megláthassátok, milyen nehézségekkel küszködtem annak idején!

Szóval, képzeljétek el, hogy tizenhat éves vagyok és most kezdem a tizenegyedik osztályt! Ez az első napom a Miami Gimnáziumban. A sulis folyosói hosszúak, a diáksereglet pedig... ijesztő. Tudjátok, az előző sulim (a Szent Anna Leányiskola) kicsi volt, sőt... akár aprónak, meghittnek is lehetne nevezni. Ja, igen, és katolikus iskola volt. Bizony, azelőtt egy kis katolikus suliba jártam, és a katolikus családom a széltől is óvott; egészen a mai napig nem ismertem mást, csak azt a kábé húsz gyereket, akiknek megszokott, édes arca körülvett az első osztály óta – na meg a Disney Csatorna teljes kínálatát, ugyanis minden egyes műsort kívülről fújtam. (Emlékeztek még a *Zenon*, a (z)úrlányra? A folytatásról nem is beszélve! #kedvenc #klasszikus)

A szüleim, Anna és Luis Pons váratlanul és igazságtalanul úgy döntöttek, hogy sulit kéne váltanom, mert egy nagyobb gimnáziumban több emberrel ismerkedhetnék meg, kitágíthatnám a világgépemet, bla-bla-bla, meg minden, mielőtt egyetemre megyek.

Nem szólt nekik senki, hogy az egyetemre bármilyen középiskolából be lehet kerülni, pláne, ha az ember tök menő a neten? Anyu, apu, ha nem vettétek volna észre, ez már a *huszonegyedik század*, igazán megpróbálhatnátok lépést tartani vele!

Na jó, ezt persze nem gondoltam komolyan, csak néha nem bírok a pimaszságommal. Az egyetem nyilván jó és fontos dolog – de vajon tényleg nekem való? Minden vágyam, hogy színésznő legyek, és irtóra türelmetlenkednék, ha még négy évet kéne várnom, mire belevághatok a szakmába, szóval, nem is tudom. Készen állok, hogy a színpadra vagy a kamera elé lépjek; alig várom, hogy megmutathassam az egész világnak, mit tudok!

Na mindegy, akkor is jó katolikus kislány vagyok, és tiszteletben tartom a szüleim kívánságait (figyu, legalábbis igyekszem, oké?), szóval engedelmesen átiratkoztam a Miami Gimibe, ami köztudottan telis-tele van csini csajszyikkal és totál hihetetlenül helyes pasikkal.

Tehát, elérkezik a legelső napom az új suliban. Későn ébredek (szokás szerint), és habár az előre kitalált szerelésem nem egészen úgy áll rajtam, ahogy elképzeltem, már nincs időm átöltözni. Rihanna ihletett meg, aki istenien nézett ki a fodros fehér blúzból, fekete naciból és térdig érő csizmából álló együttesében, én viszont egyáltalán nem popsztárnak festek, hanem sokkal inkább kalóznak. De arra jutok, ha már így alakult, miért is ne? Elvégre egyszer élünk. (Tudom, hogy ez tök elcsépett, meg minden, de attól még igaz, nem?) Így hát elindulok a Szexis Pasik Gimijébe, méghozzá Jack Sparrow kapitánynak álcázva magamat.

Legelőször is elmegyek a titkárságra az órarendemért. A pultnál álló nő, aki átadja nekem, úgy fest, akár egy aszott krumpli szemüvegben és bénán felkent rúzzsal.

– Üdv a Miami Gimnáziumban! – mormogja, mintha inkább meghalna, semmint rendesen kinyitná a száját, miközben ezt mondja nekem. Epres cukorka és szegfűszeg illata van, és hogy *totál* őszinte legyek, alig bírom elviselni a túl erős aromát ilyen kora reggel. Na mindegy, szóval megtudom, mik lesznek a tanulmányaim a következő tíz hónapban:

1. óra: irodalom
2. óra: világtörténelem

- 3. óra: matematika
- 4. óra: testnevelés
- 5. óra: tengerbiológia
- 6. óra: spanyol

Az osztályba érve azonnal látszik, mennyire kilógok a sorból. És igen, a többiek megbámulnak. Tudjátok, miről beszélek: arról a gonosz tekintetről, amivel a gyerekek imádnak az új társukra meredni, mintha azt mondanák: „Fúj, ez meg ki?!” Az első órán, irodalmon egy kékre festett, tüsire zselézett hajú srác megdob egy papírgalacsinnal, ami lepattan a fejemről. A második órán, törin, egy hátrafordított baseballsapkát viselő csávó jó hangosan odaszól nekem:

– Hé, miér’ dumálsz ilyen furán?

Miután elmagyarázom neki, hogy venezuelai akcentussal beszélek, visszaszól:

– Nemtom, inkább csak úgy hangzik, mintha nem bírnál rendesen szövegelni.

– Úgy érted, beszélni.

– Mi?

– Azt akarod mondani nekem, hogy nem bírok rendesen *beszélni*. Ide ez a megfelelő szó. Mármint, nyelvtanilag. „Beszélni”, nem pedig „szövegelni”. Ebben a kontextusban így helyes.

– Anyám, de bizzar vagy – motyogja a srác egy csapat ugyanolyan unott, ragyás képű haverjának, akik bólogatnak és vele együtt röhögnek rajtam.

A harmadik óra, a matek előtti szünetben egy vörös hajú, szemüveges csaj odajön hozzám, és azt mondja:

– Itt mindenki úgy szokott öltözködni, ami ennél... visszafogottabb. Csak hogy tudd. Holnapra. – Aztán eliszkol, hogy csatlakozzon a klikkjéhez. Mindenkinek megvan a maga bandája. Kivéve engem. Lele Pons elveszett és magányos, egy kicsike hal az óriási tóban. Nagyot sóhajtok. *Jól indul a tizenegyedikes évem* – gondolom magamban, aztán veszek egy jéghideg Pepsit, hogy abba fojtsam a bánatomat.

A harmadik óra után eljön az ebéd ideje. Na most, kedves olvasóim, nem tudom, mikor jártatok legutóbb egy állami középiskola

menzáján, de higgyétek el nekem: ez az egyik legfélelmetesebb hely a világon. Komolyan mondom, horrorfilmbe illő helyszín. Drága olvasó, kérlek, engedd meg nekem, hogy leírjam a különféle szörnyűségeket, amik a Miami Gimi menzáján fogadnak engem:

- **Konyhás nénik:** Savanyú képű, mogorva nők, akik láthatóan utálják az életüket és utálnak minket is, csak azért, akik vagyunk. Az egyikük, akinek a névtábláján az áll, hogy „Iris”, rám kiabál, amiért nem elég gyorsan veszem elő a pénzemet. Aztán megint rám kiabál, amiért készpénzzel fizetek, nem pedig menzakártyával (ami ezek szerint valamiféle spéci iskolai bankkártya, külön ehhez az undorító helyhez kitalálva).
- **Hajhálók:** A konyhás nénik hajhálót viselnek, ami izzadtan és zsírosan feszül a fejükre, nekem pedig a halászhaló jut eszembe róla. Szóval, valahányszor csak a nőkre nézek, rögtön elképzelem a vízből kifogott, kétségbeesetten vergődő, haldokló halacskákat. Ennyit az étvágyról.
- **Ehetetlen kaja:** Az étel egészen kriminális. Totálisan őszintén mondom, hogy *fogalmam sincs*, mi van a tányéromon. Úgy fest, mint egy halom habszivacs, mártással leöntve, rajta néhány apró kockával, ami talán csirkehús, talán nem. Desszertként kis tálkában „mandarint” kapok mellé, ami valójában csak pár falatka gyümölcsöt jelent szirupban.
- **A léggör:** Bűdös van, óriási a hangzavar, és nincs elég oxigén idebent.
- **Gimnazisták:** Nincs még egy hely, ahol annyi középiskolás zsúfolódna össze, mint a menza. Ha láttátok a *Bajos csajokat*, akkor ismeritek a különféle menzai klikkeket (a nyilvánosan vadul csókolózók, a kockák, a lányok, akik kajába fojtják a bánatukat, a menő ázsiaiak, stb.), ám a Miami Gimnáziumban nem rajzolódnak ki tisztán az egyes csoportok. Itt semmi sem ilyen egyszerű. Mindenki összezsúfolódik, a klánok a szó szoros értelmében egymást érik, így nem lehet látni, hol végződnek a sportolók, és hol kezdődnek a stréberek. A tanári kar soha nem lesz képes megszüntetni a klikkek kialakulását, viszont a felnőttek megakadályozhatják, hogy az egyes diákcsoportok

elkülönülhessenek egymástól, aminek ez lesz az eredménye. A *Bajos csajokban* és a *világ összes többi tinifilmjében* a főszereplő új csaj általában azért nem tudja, hogy melyik asztalhoz üljön le a menzán, mert úgy tűnik, egyik klikk sem hajlandó befogadni. Ezzel szemben én azért nem tudom, hova üljek, mert szó szerint *nincs hova ülni*. Még ha be is fogadna valamelyik klán, akkor is valakinek az ölében kéne helyet foglalnom. Édes istenem, ez a hely kész állatkert!

Mivel nincs hova leülnöm, ráadásul semmi étvágyam a kajámhoz, inkább mindenestől kidobom a kartontálcát a kukába, aztán kisetek a szabadba, hogy szívjak egy kis friss levegőt, mielőtt még pánikrohamot kapnék vagy véletlenül leszúrnék valakit a félelemtől és zavarodottságtól. Odakint leülök a földre, háttal az épület falának, és visszaszámolom a perceket, hogy mikor ér már véget ez a fura szünet. De persze minél inkább várunk valamit, az annál lassabban jön el, és egy ilyen helyen, mint a Miami Gimi, az embernek sehol sem lehet nyugta. Egy nagyon elegáns nő jelenik meg, felém közeledik kék kosztümjében és magas sarkú lakkcipőjében, a frizurája Hillary Clintonéra emlékeztet. Úgy szorongat a kezében egy adóvevőt, mintha épp egy bombát készülne hatástanítani. Amint meglát, meglepetten lefékez.

– Már elnézést, de mit keresel te idekint? – Ellenséges és vérszomjas a stílusa, mintha le akarná harapni a fejemet.

– Ööö... Nem *keresek* semmit. Csak azért jöttem ki, mert odabent nem kaptam levegőt.

– Nem számít; ismered a szabályokat. Egyetlen diák sem lehet az udvaron ebédidőben.

– Ja, tudja, ez az első napom itt. Nem szóltak erről a szabályról.

– Hát, én most szóltam. Na, menj szépen vissza a menzára, hogy ne kelljen figyelmeztetést írnom neked!

– Figyelmeztetést? Mármost csak azért, mert ebédszünetben kijöttem az udvarra? Tényleg nem szeretnék visszamenni.

– Figyelj, nem tudom, hogy mentek a dolgok a régi iskolában, de mi itt, a Miami Gimnáziumban nem kivételezünk senkivel. Ha királykisasszonyként kezelnélek téged, akkor mindenkit

akként kéne kezelnem. Kénytelen leszel odabent enni, mint mindenki más.

– Csak azzal, hogy friss levegőre vágytam, már azt kérem, hogy kezeljenek királykisasszonyként?

– Leszel szíves nem ilyen hangnemet megütni velem szemben! Ma még senkinek sem adtam figyelmeztetést, és nem szeretném most elkezdni.

– Atyaég! – Ezen a ponton már alig bírom megállni a nevetést, mert ez a nő és ez a helyzet olyan abszurd, hogy nem tudok uralkodni magamon. – Hát, úgy tűnik, kénytelen leszek fellázadni.

– Teljesen szükségtelen így drámáznod. Tanítás után gyere el a titkárságra, ahol kérhetsz nyomtatványt arról, hogy ebédszünetben elhagyhasd az iskola területét! Vidd haza, hogy a szüleid aláírhassák, és akkor nem kell itt maradnod ebédelni! Nem muszáj a menzán töltened az ebédidőt, de nem maradhatsz az iskolában sem! Biztonsági okokból.

– *Köszönöm szépen* a felvilágosítást. Borzasztóan örülök, hogy nem volt szükség drámázásra.

A nő puffogva topog el, úgy előrenyújtja a fejét, hogy szinte átlós az alakja. Önkéntelenül is csodálattal adóztam önámító elszántságának.

Becsöngetnek, és én még soha életemben nem örültem ennyire, hogy mehetek vissza órára. Észreveszek egy kedvesnek tűnő afroamerikai lányt kifogástalan hajfonatokkal és tagadhatatlanul okostojásos szemüvegben, ahogy épp visszajön a suliba.

– Szia! – köszönök oda neki. – Bocs, de elmentél valahova ebédelni?

– Aha, még szép. Nem élném túl, ha minden nap ott kéne kajálnom – int a menza felé.

– Ugye, hogy milyen undorító? Már azt hittem, hogy talán csak képzelődöm.

– Nem, kiscsaj, jól vágod a szitut.

– Életemben talán először. Amúgy Lele Pons vagyok.

– Én meg Darcy Smith. Üdv a giminkben! Mindenképpen szerezz be sulielhagyási engedélyt a titkárságról, amilyen hamar csak lehet! Rendesnek tűnsz, és nem örülnék, ha elnyelne téged a menza.

Fontos tanulság 1: muszáj sulielhagyási engedélyt szereznem, különben végem.

Fontos tanulság 2: nem csípem ezt a sulit.

Fontos tanulság 3: Darcyt viszont eléggé csípem.

A negyedik óra tesi. Washington tanárnő széles vállú, szinte szögletes alkatú, a haját mintha ő maga vágta volna rövide, és két foga hiányzik. Ja, és a bal kezén nincs meg a kisujja. Randa, nenszínű mezeket oszt ki, aztán beparancsol minket az öltözőbe, ahol le kéne vetkőznünk egymás előtt. Most komolyan, ne már! Katolikus lányként tartózkodó vagyok, és igyekszem a lehető legkevésbé mutogatni magam – elvégre még meg sem ismerkedtem ezekkel a csajokkal, és nem szeretném, hogy a bészszínű Nike sportmelltartómmal tegyem rájuk a legelső benyomást. De hiába is próbálok megbújni a többiek között. Egy karcsú, bár telt idomú, barna hajú lány észrevesz, és a szempilláját rebegtetve bámul engem nagy, csillogó, barna szemével. A gyengeségemet megérezve támadásba lendül.

– Te, új csaj! – vigyorog gúnyosan. – Asszem, a nagymamának is ugyanilyen melltartója van.

– Gratulálok, hogy ilyen sokat tudsz a nagymamád fehérneműjéről – vágok vissza gondolkodás nélkül. A helyiség elnémul, és a nagy szemű csaj úgy vonja fel a szemöldökét, hogy be kell vallanom, kissé betojok. Csak nem egy veszélyes bigével húztam ujjat? Nagyszemű jó lassan csukja be a szekrénye ajtaját, közben végig engem bámul, mintha figyelmeztetni akarna. Aztán hátraveti a haját, és elfordul, hogy kimenjen az öltözőből. – Tegnap este még anyádon volt ez a melltartó – motyogom magamnak, meg bárki másnak, aki még odafigyel rám. *Hát, ez csúcs, Lele, remek bemutatkozás!*

Kimegyünk az udvarra, ahol Washington tanárnő névsort olvas, és megtudom, hogy Nagyszeműt valójában úgy hívják, hogy Yvette Amparo. A tesitanárnő „Lilinek” ejti a nevemet, úgyhogy egyszerűen muszáj kijavítanom. Ezt is fontos tudnotok rólam: ki nem állhatom, ha valami hülye Lilinek hív. Néha még az is előfordul, hogy egy totál debil Lulunak vagy Lalának nevez. Az ilyenek talán nem tudnak olvasni, vagy mi van? Pontosan úgy kell ejteni a nevemet, ahogy írjuk: simán Lele, és kész. Mi ebben a nehéz? Rímél arra, hogy fele, bele, vele, tele... Tök könnyű megjegyezni.

Elvégre csak két szótag! Le-le. Mint a „fel” ellentéte, csak kétszer. Megpróbálom mindezt elmagyarázni Washington tanárnőnek, de hamar elfogy a türelme, és folytatja a névsorolvasást, aztán kiparancsol minket a pályára.

Meg kell mondjam, a tojásfoci szerintem kissé durva sport a legelső napra. Nem maradhatnánk inkább valami biztonságosabbnál, mint mondjuk az ugróiskola? Úgy tűnik, nem. Ezek szerint a nagy, állami középiskolákban a tesitanárok imádják kínozni a diákokat. Amint Washington tanárnő a másik csapatba osztja be Yvette-et, eltökélem magam, hogy bármi áron lenyomom a csajt. Ez is egy újabb dolog, amit fontos tudnotok rólam: fizikális típus vagyok. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy ne volnék eszes, csak azt, hogy a problémáimat jobb szeretem testi úton megoldani. Tudjátok, elmegyek futni, egyszemélyes táncpartit csapok, vagy szükség esetén bemosok egyet valakinek. Láttam, hogyan rendezik le a fiúk a nézeteltéréseiket: bunyóznak egy kicsit, és kész, minden el van felejtve. Olyanok, mint az oroszlanok a vadonban. Tőlünk, lányoktól viszont valamilyen oknál fogva azt várja el a világ, hogy szépen beszéljük meg a dolgokat, amint az jól nevelt hölgyikékhez illik. Ne már!

Na mindegy, szóval megkezdődik a játék, és én teljes erővel vetem bele magam a tojásfocimeccsbe. Egyszeriben úgy érzem, hogy ha nem vezetem győzelemre a csapatomat, akkor hivatalosan is elbukom az első napomat. Ha viszont sikerül nekem köszönhetően nyernünk, akkor hős leszek, és végül mégiscsak diadalmaskodom, az összes mai brutális bénázásom dacára. Amint Washington tanárnő a sípjába fúj, futásnak eredek, olyan lelkesedéssel ugrok neki a játéknak és vetem magam a labda után, fellökve bárkit, aki az utamba kerül, hogy tökre meg is feledkezem arról az apróságról, miszerint fogalmam sincs a tojásfoci szabályairól. Hoppál! Az adrenalin kódén át meglátom, ahogy valaki Yvette-nek passzolja a labdát, és akcióba lendülök. Talán nem kéne, talán nem helyes, de a csajra vetődöm, és leterítem a földre a szegény kis gizdát. Ám Yvette nem adja magát olyan könnyen. Kézzelel ellenem, és addig vergődik a fejével, míg BUMM, a koponyája egy tekegolyó erejével csapódik a képembe. Az ajkamba harapok, igyekszem magamba fojtani a sikolyt. Csillagokat látok, a tesitanárnő pedig megfújja azt a hülye, éles sípot.

– Oké, oké, állj! – kiabálja, és a kezével jelzi a többieknek, hogy álljanak le a játékkal. – Mi folyik itt?

– *Lili* megtámadott! – nyavalyog Yvette. *Az a hülye...*

– Nem támadtalak meg! Megpróbáltam elvenni tőled a labdát. Merthogy ezt a tojásfociban így szokás. És mi most éppen azt játszunk. – A jobb szememre nyomom a kezemet, úgy érzem, máris feldagadt. Yvette még mindig duzzog, a tesitanárnő pedig leültet engem a kispadra, úgyhogy most már én is duzzogok. Egy magamban ücsörgök, haragszom Yvette-re, meg a tesitanárnőre, meg a csávóra, aki az első órán papírgalacsint vágott a fejemhez, meg a hülye szüleimre, amiért kényszerítenek, hogy erre a gonosz, borzalmas helyre járjak.

Mire visszaveszem a rendes ruhámat (azaz a kalózszerelésemet), a jobb szemem már úgy feldagadt, hogy ki sem bírom nyitni. Az a hülye lotyó! Nem hiszem el, hogy monoklim lett miatta.

– Ugye tudod, hogy tisztára úgy festesz, mint egy kalóz? – acsarog Yvette, ahogy kivonul az öltözőből.

– Ezer kartács és ágyúgolyó! – ordítom utána. Bárcsak tényleg kalóz lennék! Akkor a tengerbe hajítanám a kiscsajt, hadd zabálják fel a cápák.

Odahaza a szüleim felteszik nekem azt a borzalmas kérdést, amitől minden gyerek retteg, amit olyan idegtépő hallani, mintha valaki végighúzná a körmét a táblán:

– Milyen napod volt?

– Jó – vágom rá. Aztán meggondolom magam; egyszeriben őszinteségi roham tör rám: – Nem is, igazából rémes volt. Iszonyatosan nagy a sulis, és mindenki tök menőnek hiszi magát.

– Ugyan már, Lele... – Anyukám persze tökéletesen ejti a nevetem, ez mindig megnyugtat, még most is, bár csak egy kicsit. – Lefogadom, hogy egyikük sem olyan menő, mint te.

– Kösz, anyu. Mindenképpen meg fogom mondani nekik, hogy anyukám szerint igenis irtó menő vagyok.

Bemegyek a szobámba, és lerogyok az ágyra, nagyot nyögve a párnába nyomom az arcomat, és a drámai hatás kedvéért rúgkapálok kicsit a lábammal. Végül megeleégsem az önsajnálattal, és úgy döntök, mára elegendem van a szenvedésből. Legfőbb ideje

példát vennem az ideáljaimról, mint Taylor Swift vagy a jégvárászos Elza: hogy ne törődjek azzal, mit gondolnak rólam mások, csak legyek önmagam, és kész.

Ideje hódolnom a kedvenc hobbimnak: a Vine-nak. Az *Álom luxuskivitelben* című filmben Audrey Hepburn karaktere azt mondja, hogy a Tiffany ékszerüzlet a legkedvesebb helye, ahol nem történhet semmi rossz. Én is pontosan ugyanezt gondolom a Vine-ról. Ott nem történhet semmi rossz, legalábbis velem nem. A Vine az egyetlen hely, ahol teljes biztonságban érzem magam. Belépek a fiókomba, és begépelem a mai kis videóm címét: „A fiúlét előnye”.

2

A fiúlét előnyei

(2 000 KÖVETŐ)

Alljunk csak meg egy pillanatra! Talán szeretnétek megkérdezni, hogy mi is az a Vine. Bár lehet, hogy magatoktól is tudjátok. Az igazság az, hogy néhány évvel ezelőtt nekem még fogalmam sem volt semmi ilyesmiről. Régen nemcsak „lúzer” voltam, hanem a közösségi médiától is távol tartottam magam, még jóval az után is, hogy mindennapossá vált a használata. Úgy értem, hogy még 2011-ben sem voltam fent a Facebookon. Sőt, még mobilom sem volt. A szívem mélyén *nem* voltam városi lány. Néha úgy éreztem magam, mintha még földi lány se lettem volna. Ami azt illeti, még manapság is előfordul, hogy így érzem magam. De, visszatérve a közösségi médiára: soha nem értettem az egészet. Egyszerűen nem vonzott, hogy kamubarátokat gyűjtssek – annyira mozgatott meg, mint a pokémonos kártyák –, és figyelem, amint mindenki arról dicsekszik, milyen menő programmal volt elfoglalva a hétvégén.

Most komolyan, én örültem meg, vagy az életnek mégiscsak többről kéne szólnia ennél?

Na mindegy, amikor Lucy, az egyik BFF-em a Szent Annából megmutatta nekem a vine-os fiókját, azonnal megfogott a dolog. Most először talákoztam olyan közösségi médiás oldallal, ami mintha tényleg az őszinte önkifejezésről szólt volna, nem pedig csupán a közösségi jóváhagyás kétségbeesett hajkurászásáról. De aztán kiderült, hogy még ennél is többről van szó.

A Vine nem csupán lehetőséget adott nekem arra, hogy kifejezzem magam, hanem pontosan az a kifejezési forma volt, amire egész életemben vártam. Mióta csak az eszemet tudom, valahányszor kínlódtam a szavakkal, mindig kézzel-lábban kommunikáltam.

Mozdulatokkal mondtam el, amit akartam. Amikor felfedeztem a Vine-t és a hat másodperces videóit, megtaláltam azt a médiumot, amin keresztül végre tökéletesen kommunikálhatok a világgal, megoszthatom a gondolataimat és a véleményemet bárkivel, akinek van kedve odafigyelni rám. Végre volt hangom, és totál rákattantam a dologra.

Nem az motivált, hogy követőket szerezzek. De tényleg nem! Viszont a Szent Annában a barátnőim mind viccesnek találták a néhány másodperces kis videóimat, és kezdettől fogva irtó lelkesen támogattak. Hamarosan „vine-os híresség” lettem az apró magániskolámban, ami alapvetően annyit jelent, hogy ezer gyerekkel jártam egy suliba, és mindegyikük követett engem Vine-on! Azóta sokszor kérdezik tőlem az emberek, hogyan is történt ez, ezért szeretném határozottan leszögezni: nem volt benne semmi spéci. Az emberek őszinteséget akarnak, én pedig nem félttem megadni ezt nekik. Ilyen egyszerű.

Na, de térjünk vissza az első hetemre a Miami Gimiben! Az új sulimban senki sem ismer: nem értékelik sem a humoromat, sem az őszinteségemet, sem az egyediségemet, mivel hamar elkönnyveltek furcsa szerzetként. Vajon akkor is ilyen gyorsan kiközösítettek volna, akkor is egyből elítélnék, ha nem lány vagyok, hanem fiú?

Félreértés ne essék, szeretek lány lenni. Szeretem a hosszú, sűrű, szőke hajamat, és imádom gyönyörű ruhát felvenni valami különleges alkalomra. Ám a lánylétnek ára van. Még hozzá nagyon magas ára. Lánynak lenni azt jelenti, hogy nagyon oda kell figyelni a megjelenésünkre, melltartót kell viselnünk (ami tök kényelmetlen), ülni kell pisilni (ami tök macerás), és végül egy napon talán még egy labdányi méretű kismembert is ki kell nyomnunk magunkból, az élet csodájának nevében – már ha erre vagyunk. Felőlem aztán nevezhetik csodának, szerintem akkor is valóságos rémálomnak hangzik.

A Miami Gimi legújabb, kiközösített diákjaként töltött második napom reggelén lánynak lenni azt jelenti, hogy a suliba indulás előtt három órával tervezek felkelni, mert *tökéletesen* kell kinézniem. Márpedig a tökéletesség eléréséhez idő kell... sok-sok idő. (Erről beszéltem az előbb!) Szóval, hajnali ötre állítom be

a vekkert (brutális!), viszont felkelés helyett pár százszor lenyomom a szundi gombját, így végül majdnem fél nyolcig alszom, ami azt jelenti, hogy csupán harminc percem marad elérni a tökéletességet és beérni az iskolába. Aki bármit is tud a tökéletes kinézetéről, az tudja, hogy harminc perc korántsem elég hozzá. Pláne, ha lányként próbálja elérni az ember, ugyebár.

Sietve farmert és tengerészkék pólót húzok, remélem, hogy sikerül észrevétlenül végigcsinálnom a napot. Szimpla, fehér Converse csukába bújok, úgy gondolom, ezzel aztán tuti nem fogok kitűnni a tömegből. Az öltözködés egész simán megy, ám ezen a ponton üt be a baj, ezen a ponton siklik ki először a napom (Végül is miért ne kezdődhetne el az örület már háromnegyed nyolckor?): még hozzá a hajam miatt. Jaj, istenem, a hajam! A hajam hosszú, nagyon, de nagyon, de *nagyon* hosszú. Ha még ennél is hosszabb lenne, esküszöm, elmennék Aranyhajnak. És persze a hosszú, szőke haj jól hangzik, talán még irigylésre méltóan is, de én mondom nektek, igazából maga a pokol. Akárhogy is próbálom megzabolázni, mindig kész szénakazallal a fejemen ébrednek fel, a hajam csupa csomó és gubanc, összevissza gabalyodik és borzolódik. Mindennapos csata ez, a jó küzdelme a gonosz ellen, ahogy a hajkefémmel felfegyverkezve a fürdőszobában birkózom a hajammal, akár egy sárkánnyal. (Birkóznak egyáltalán a sárkányok? Lövésem sincs.) Amint sikerül kibogoznom és kisimítanom a több ezernyi hajszálat, egy csomó tincs ismét bekunkorodik, nem hajlandó szépen a helyén maradni, elutasítja a frizurám rendjét, fellázad az elnyomó hatalom ellen, szembeszegül az árral, mint egy csomó nyavalygó hippi. Néha arra gondolok, hogy egyszerűen le kéne borotválnom az egészet.

A fiúknak bezzeg nincs ilyen gondjuk! Egyszerűen csak a hajukba túrnak, és már kész is van a frizurájuk. Ezért van, hogy ők az ellenség. *Túlágosan* is könnyű az életük.

A földszinten anyu és apu a kedvenc reggelimmal várnak: mirelitgofrit készítettek nekem juharsziruppal leöntve. Jó, értem én, hogy ez nem hangzik nagy számnak, de tükre nem érdekel, akkor sincs ennél jobb reggeli a világon. Tudom, hogy sokat panaszkodom a szüleimről, de igazság szerint nem is olyan vészesek. Hiszen mennyire is lehetnének gázosak az olyan szülők, akik minden reggel mirelitgofrit készítenek a gyerekeknek, már ötéves

kora óta rendületlenül? A családi legenda úgy tartja, hogy amikor elköltöztünk Venezuelából, nekem eleinte szörnyű honvágyam volt, és egyedül a kedvenc fajta mirelitgofrim tudott felvidítani, így hát ez lett a mindennapi, reggeli hagyományunk. Jó, hát nem ez a legérdekesebb legenda a világon, de akkor is az én családomé, szóval le lehet szállni rólam.

– Ma valahogy másként nézel ki, édesem – jegyzi meg apu, ahogy leülök, és beleharapok a sziruppal lelocsolt gofrimba.

– Ma nem öltöztem kalóznak – válaszolom félig teli szájjal.

– Ó, igen, talán emiatt.

– Nagyon csinos vagy – dicsér anyu, miközben narancslevet tölt nekem.

– Nekem tetszett a tegnapi ruhád – jelenti ki apu, nem mintha ezzel nagy hasznomra lenne. – Igazán kreatív volt. Egyedi. Remélem, nem fogod hagyni ennek az új iskolának, hogy elnyomja az egyéniségedet.

– Hát, ha az új sulim elnyomja az egyéniségemet, arról csak ti tehettek majd, elvégre ti kényszerítetek arra, hogy oda járjak.

A szüleim erre azt a jól ismert pillantást vetik egymásra, amivel azt üzenik: „Na igen, ez a mi Lelénk...”, és ezzel le is zárjuk a témát.

Az első órán, irodalmon csoda történik: Contreras tanár úr bemutat nekünk egy új diákot, Alexei Kuyper. Nem köntörfalazok: Alexei *nagyon* helyes. Kék szem, a csodás homlokából lazán hátravetett szőke haj, a fehér pólóján haloványan áttetsző, kockás has. Tisztára olyan, mint James Dean, csak modern kiadásban. Minden kamasz lány álma. Contreras tanár úr megkéri, hogy meséljen magáról nekünk egy kicsit, ahogy nekem is kellett a legelső napon, mire Alexei lazán bemutatkozik – velem ellentétben, mert én, hát, izé, csak némán álldogáltam az osztály előtt, miközben az arcomba szökött a vér.

– Szevasztok! Alexei vagyok, most költöztem Floridába a családommal.

– Honnan jöttél, Alexei? – kérdezi valaki lelkesen.

– Belgiumból. Csak néhány héttel ezelőtt érkezünk. Nagyon örülök, hogy itt lehetek. Van még kérdés? – Nevet, és az osztály

vele együtt kacag: sikerült bevágódnia mindenkinek. Mázlista csávó. Még a mosolya is megnyerő. Elolvadok!

– Lele is új diák – mondja Contreras tanár úr, és rögtön felhevül az arcom. – Letülhetsz mellé. Lele, jelentkezz, hogy Alexei láthassa, hol vagy! – Felteszem a kezemet, habár biztosra veszem, hogy mostanra röhejesen vörös a képem. A szexis új srácnak nem kell kétszer mondani (ezek szerint nemcsak helyes, hanem értelmes is), szinte rögtön mellettem terem.

– Szia! – mondom. – Üdv a suliban!

– Kösz.

– Tényleg olyan jó a gofri? – kérdezem.

– Mi? – Jaj, ne! Nem vágja, mire céloztam. Jaj, istenem!

– Belgiumban. Tudod, a híres belga gofri... Ott állítólag isteni a gofri, nem? Nagyon bejön nekem a gofri. – *Nagyon bejön nekem a gofri?* Jaj, Lele!

– Ja, igen, tényleg – neveti el magát, rám villantva megnyerő vigyorát. – Állítólag az ottani a legjobb a világon, de hogy őszinte legyek, én nem igazán bírom. Inkább a palacsintát csípelem.

– Nem bírod a gofrit? Őrült vagy?

– Miért, te őrült vagy?

– Egy kicsit.

– Én is – feleli, aztán akár hiszitek, akár nem: RÁM KACSINT! Mindketten vigyorgunk, és úgy érzem, a szívem menten kiugrik a helyéről.

Az óra után az osztályból kifelé menet elbotlom valaki hátizsákjában, és egyenesen ráesek Alexei-re, nyitott szám a vállához ér. A pólója beleakad a fogszabályzómba, és eltart egy darabig, mire sikerül kiszabadítanom. Ennyit az iménti romantikus, flörtölős pillanatunkról. A srác aranyosan viselkedik, segít visszanyernem az egyensúlyomat, meg minden, de nem sikerül elég gyorsan talpra állnom, így mindenki észreveszi a bénázásomat.

– LOL, anyám! – szól az egyik lány a barátnőjéhez. – Az új csaj *totál* béndzsa.

– Ja, tudom – válaszolja a barinó. – Tiszta gáz.

Amikor tanítás után visszamegyek a szekrényemhez, azt látom, hogy festékszóróval azt írták az ajtajára vörös betűkkel, hogy: FRISS HÚS.

– Szórakoztok velem?! – mondom fennhangon, csak úgy bárkinék, aki hallja. Annyira le vagyok döbbenve, hogy azt sem tudom, megijedjek vagy nevessek. Manapság felfüggesztés jár az ilyen húzásokért, nem? Elméletben most már sokkal komolyabban vesszük az iskolai bántalmazást, mint régen. A szemem sarkából meglátok egy csapat fiút és lányt, akik gúnyosan röhögve mutogatnak rám.

– Üdv a Miami Gimiben, friss hús! – szól oda nekem gonosan kacagva az egyik csaj, akinek sűrű, göndör haja van. Úgy mondja, mintha figyelmeztetésnek szánná, mintha ezzel még nem ért volna véget a szívatásom. Mintha további bántástól kéne tartanom. Mégis kik ezek a kölykök, és hogyhogy nincs jobb dolguk, mint engem kínozni? Be kell vallanom, mindig is azt hittem, hogy az iskolai bántalmazás valójában soha nem volt olyan vészes, mint amilyennek a nyolcvanas évek tinifilmjeiben tüntetik fel. Nem voltam tisztában azzal, hogy a gyerekek a való életben is képesek ilyen szemetek lenni. Persze a Szent Annában sem volt mindenki tökéletes, de ott soha senkivel sem gonoszkodtak ilyen nyíltan a többiek. Általában nagy híve vagyok a sírásnak, de nem hagyhatom, hogy ezek az idióták lássák, mennyire megbántottak, így hát magamba fojtom a könnyeket meg a bosszúságomat, és kihúszom magam, amennyire csak tudom, mintha nem is látnám-hallanám őket.

Alexei lép oda hozzám, miközben küszködve próbálom bepréselni minden tankönyvemet az összepingált szekrénybe. Az egyik könyv leesik a földre, és Alexei felveszi nekem. Igazi úriember!

– Köszí – mondom. – Figyu, a te szekrényeddel is ezt csinálták? – mutatok a befestékezett ajtóra.

– Ööö, nem, ez eléggé brutális.

– Egyszerűen nem értem! Te is új vagy, veled miért nem szemétkednek?

– Átlagos vagyok, nem lógok ki a sorból – von vállat. – A velünk egykorúak többsége bizonytalan, és pikkkelnek arra, aki a leginkább különbözik tőlük.

– Ez nem igazságos.

– Azt mondd, hogy jobban örülnél, ha rám is pikkelnének?

– Nem, én csak... Nem értem, mi bajuk van velem. Azt hiszem, soha nem gondoltam magamról, hogy *ennyire* különböznék a többiektől. És persze jó lenne, ha nem egyedül kéne kibírnom ezt.

– Nem az a lényeg, hogy mennyire különbözöl, hanem hogy szabad szellem vagy. Nem törődsz azzal, hogy mit gondolnak rólad mások, és ez idegesíti a többieket. És nem kell egyedül kibírnod; én itt vagyok melletted. Számíthatsz rám.

– Ó... – Próbálok uralkodni magamon, de hiába, megint elpirok. – Köszönöm!

– Hol laksz? – kérdezi Alexei. – Arra gondoltam, hogy hazakísérhetnélek. – Hova kerültem, 1952-be? Egy romantikus regénybe? Hol vagyok? Ki vagyok? Csak nem álmodom? (Mert akkor nem akarok felébredni!)

– A Romero utcában. Kábé húsz percre van innen gyalog.

– Nem bánnék egy kis sétát a városban... Mivel csak most költöztünk ide. – Alexei hangja mély és egzotikus; úgy susog, akár a trópusi szellő (már ha a trópusi szellőnek tényleg spéci susogása van). Tökéletesen beszéli a nyelvet, de külföldiként picit akadozó ritmussal, némi kis bizonytalansággal, ami szexi hatást kelt.

– Igen, egy kis séta tényleg jó ötlet. Úgy látom, bírni is fogod a gyaloglást, elég jól nézel ki hozzá. Mármint, láthatóan jó formában vagy. Akarom mondani, nem úgy nézel ki, mint aki belehalna egy húszperces sétába. Nem azt akartam mondani, hogy jól nézel ki. – Egyszer olvastam egy cikket a *Cosmopolitan*ben arról, hogyan kell flörtölni; de valamiért úgy érzem, még nem egészen sikerült tőkélyre fejlesztenem a dolog művészetét.

– Szóval szerinted nem nézek ki jól? – kérdezi Alexei.

Ajjaj!

– Ööö, nem, vagyis nem úgy értettem, hogy nem nézel ki jól. Szerintem te nagyon... Mármint, nem nézel ki rosszul. Nyilván. Egész jól nézel ki. Teljesen jól. Mármint...

– Csak vicceltem, lüke. Na, mehetünk? – Rám mosolyog. *Lüke*. Máris beceneven szólít! Segítség, menten elalélok!

El sem hiszem, hogy ez tényleg megtörténik. Hazakísér egy fiú! Pedig ez még csak a második napom az új sulimban. Talán

mégsem vagyok akkora lúzer. Lefogadom, hogy azt a hülye Yvette Amparót bezzeg senki sem kíséri ma haza.

Hazafelé menet csodásan eldumálunk egymással, Alexei a maga szexis belga akcentusával, én meg a fura venezuelai kiejtéssel. Igazán komoly témákról beszélgetünk, mint például a *So You Think You Can Dance* táncos tehetségkutató múlt heti epizódjáról, meg a legújabb történeésekről a *Trónok harcában* (mindketten eldobtuk az agyunkat a vörös násztól). Alexei azonnal totálisan egy hullámhosszra hangolódik velem. A reményeimről és álmairól kérdezzet, én pedig nyíltan mesélek neki arról, hogy egyszer majd híres színész nő akarok lenni, habár most még a meghallgatásoknak a pusztá gondolatától is pánikrohamot kapok. Én szintúgy a reményeiről és álmairól kérdezem őt, mire Alexei elárulja, hogy modell vagy hivatásos szörfös szeretne lenni, meg emellett talán színész is, de ha mindebből semmi sem jön össze, akkor esetleg orvos.

Az egész dolog egyszerűen tökéletes, leszámítva azt a körülményt, hogy *iszonyatosan* kell pisilnem. Miért is ittam ma ilyen sok kólát?! A koffeinigényért súlyos árat kell fizetni: most aztán jól megtanultam ezt a leckét. *Már csak tíz perc, és otthon vagyok, már csak tíz percet kell kibírnom. Kitartás, Lele, már majdnem otthon vagy!* Ilyesmikkel próbálok biztatni magamat fejben, de érzem, hogy a hólyagom úgy dagad, akár egy vízzel teletöltött lufi. Alexei épp arról mesél, mennyire hiányzik neki Belgium, és azon mélézik, vajon visszamehet-e még oda valaha, én azonban nem bírok másra gondolni, csakis a vécére, így csupán bólogatok meg hümmögök, mint egy hülye. Alexei valószínűleg totál idiótának tart. Vagy ostoba libának. Továbbra is mosolygok meg a szempillámat rebegtetem, ahogy azt a *cosmós* cikkben olvastam, de szerintem csak annyit sikerül elérnem, hogy totális örültnek tűnök. Márpedig az örült és gyötrődő kinézet tuti, hogy nem valami szexis.

Csak nem melegebb lett? De, határozottan igen. Elúsztak a báránnyelűk, úgyhogy a nap most teljes erővel süt le ránk. Érzem, hogy verítékcseppek gyöngyöznek a melltartóm alatt. Félek, hogy mindjárt átizzadom a pólómat.

– Hú, de meleg van! – jegyzi meg Alexei.

– Nahát, tényleg? Ja, asszem. – Vállat vonok, mint aki olyan laza, hogy majd' szétesik, pedig valójában úgy érzem, menten szörnyethalok.

Ezután a belga srác, aki nyilván gonosz és direkt kínozni akar engem, fogja magát, és képes levenni a pólóját. Ez két okból is különösen kegyetlen: 1.) én mindjárt hőgutát kapok, mégsem tehetek ellene semmit, és 2.) a srác kockahasa olyan fantasztikusan kidolgozott, hogy elmenne szobornak. Bronzbarna, elképesztően gyönyörű szobornak. Igyekszem kerülni a pillantásommal a szoborszerű hasizomzatot, nehogy a végén még megvakuljak tőle. Ha mindez még nem lenne elég, Alexei egyszer csak megkocogtatja a vállamat, és közli:

– Mindjárt jövök, brunyálnom kell. – Azzal bevonul egy közeli fa mögé, hogy könnyítsen magán.

Először is: milyen bunkóság már ez! Hát nem veszi észre, hogy egy csúcskategóriás csaj társaságában van? Másodszor is: ez nem igazság! Komolyan mondom, másodpercekre vagyok attól, hogy szétduzzanjon a hólyagom, ez a srác pedig csak úgy lazán dob egy sárgát, amint kedve támad hozzá. Na, erről beszélek a fiúkkal kapcsolatban. Sokkal, de sokkal könnyebb dolguk van. Sejtelmük sem lehet róla, milyen is az igazi kellemetlenség; halvány fogalmuk sincs a mi szenvedésünkről.

Amikor a félmeztelen Alexei visszajön hozzám, a szó szoros értelmében megkönnyebbülten, sugárzó vigyort vet rám, és van képe pacsira emelni a kezét! Hogy mit csinálok erre? Hát, megmondom én, mit csinálok: jól tőkön vágom, ahogy megérdemli!

Nem, dehogyis, csak viccelek. Belecsapok a tenyerébe. Elvégre Alexei legnagyobb bűne pontosan ugyanaz, amiért máris ennyire tetszik nekem: fiúból van.

3

Aki tanúja minden rossz pillanatodnak

(2 500 KÖVETŐ)

Még csak a harmadik napnál tartunk, és máris tök jól elboldogulok a Miami Gimiben. Megismerkedtem egy sráccal, ráadásul részletesen kidolgozott tervet készítettem arról, hogyan kerülhetem a feltűnést: nincs más feladatom, csak átlagosan öltözködni, beolvadni a tömegbe, nem ujjat húzni Yvette Amparóval, csöndben maradni az órákon, ebédszünetben elhúzni a suliból, valamint menet közben mindig gondosan odafigyelni a lábam elé. Ennyi, és kész. Más szavakkal, sikerült rájönnöm az élet egyik legnagyobb titkára: arra, hogyan lehet túlélni a sulit. Na jó, oké, még kábé hatszáz napig kell kibírnom ezt az örültek házát, mielőtt tényleg kijelenthetem, hogy túléltem, de akkor is, jó úton haladok, oké?

Tehát így kezdem a napot: magabiztosan, csodás hangulatban, miközben egyfolytában az „Oly szép vagyok” szól a fejemben a *West Side Story*ből. Irodalmon Alexei odacsúsztat nekem egy cetlit, amin az áll: „Hahó, csinibaba!” MELLETTE KACSINTÓS SMILEY-VAL! Küldhetett volna szimplán egy SMS-t, de régimódi típus. Elolvadok, totál elolvadok. Komolyan mondom, én vagyok a világ legboldogabb csaja.

Második órán, törin kezd katasztrofális lejtmenetet venni a nap. Öt perccel becsöngetés előtt úgy vonulok be az üres osztályterembe, akár egy legyőzhetetlen istennő, jó magasra emelt fővel. És mivel ennyire felszegem a fejemet – ráadásul egyfolytában Alexei-ről álmodozom, mint egy igazi holdkóros –, nem oda nézek, ahova kellene, azaz a *földre*. Elbotlom egy széklámban, és elszálllok. Úgy értem, szó szerint elszálllok a levegőben, majd fejfel nekizúgok egy közeli asztalnak.

Semmi gáz, Lele – nyugtatgatom magamat, miközben összeszedem a könyveimet, amik szanaszét szóródtak a teremben. *Még nincs itt senki, minden oké, kislány, semmi vész.* Ekkor felállok, és totálisan elszörnyedve pillantom meg Darcy Smitht, aki az osztályterem túloldalán ül. Csendesen, lesújtó tekintettel figyel engem. Darcy csinos lány, de úgy látom, ő is kívülálló. Sötét bőre hibátlan, a mosolya pedig intelligens.

– Nem láttál semmit, Darcy – mondom. Erre csak bámul engem, pislog, majd elfordítja a fejét. Csak remélni tudom, hogy megértette a figyelmeztetésemet: a halott csajszi nem árulkodik.

Vajon ez a napom legrosszabb része? Nem, korántsem. Tesiórán valaki fejbe talál kosárlabdával. Nem tudom, ki dobta el ilyen bénán, de lefogadom, hogy Yvette Amparo volt. És vajon ki a szemtanúja az újabb égésemnek? Naná, hogy Darcy, akinek nem is velünk lenne tesiórája, mégis ott van a tornateremben, és némán bámul. Ez a csaj követ engem, vagy mi van? Az ajkamra nyomom a mutatóujjamat, hogy jelezzem, tartsa a száját. Darcy erre csak a fejét csóválja és mosolyog.

Nem nagy ügy, hajtogatom magamnak, hiszen senki fontos nem látta a bénázásomat. És a „fontos” alatt természetesen Alexei-t értem. De persze nem lett volna szabad ilyen gondolatokat megfogalmaznom magamban, mert ezzel csak a bajt hoztam a fejemre. A napom így folytatódik:

Eljön az ebéidő, és a menzán a kedvencemet szolgálják fel: spagettit húsgombóccal – csak épp a mártás híg, a szaga pedig nem éppen étvágygerjesztő. Csodás. Még nem sikerült engedélyt szereznem a titkárságról, úgyhogy ennyit a sulis elhagyásáról. Hát, ez van. Leteszem a borzalmas truty móval megrakott tálcámat az egyik rikító narancssárga asztalhoz. Nem más ül le velem szemben, mint Alexei, vagyis Mr. Tökély, azaz Szexisten.

– Mi a helyzet, Lele? – Tökéletesen ejti a nevemet, a tökéletesebbnél is tökéletesebben. Még soha nem hangzott ilyen varázslatosan ez a két szótag.

– Hát, tudod – vetem hátra a hajamat, amilyen kecsesen csak lehetséges ezen a szűk helyen –, újabb nap a paradicsomban. – Rávillantom a lehető legőszintébb mosolyomat, ami jelenleg telik tőlem.

– Történt ma valami érdekes? – kérdezi Alexei pontosan abban a pillanatban, hogy rákönyökölök a tálcsám sarkára, és magamra borítom az egésztestet. Legutóbb akkor történt ilyen katasztrofális baleset, amikor a *Titanic* eltrafálta azt a jéghegyet, csak ez még annál is tragikusabb. Sokkal, de *sokkal* tragikusabb. *Mindent* beborít a spagetti, a paradicsomszósz telefröcsköli a fehér pólómat. Úgy festek, mint egy gyilkosság áldozata.

– Jesszus, ezt a bénát! – kiáltja valaki a menza tömegében, és egyszeriben mindenki rám mutogat. Előkapják az okostelefonjaikat, és a helyiséget betölti a kattogó hang, ahogy egy csomóan lefotóznak. Meg tudnék halni. Meg kéne halnom. Ehelyett üvöltök.

– A BÜDÖS FRANCBA, FRANC-FRANC, IDIÓTA, SZ*R-SZ*R-SZ*R SPAGETTI! ESKÜSZÖM, HA EZ A NAP MÉG SZ*RABB LESZ, ÉN...

– Lele! – ragadja meg a karomat Alexei. – Semmi baj! Nincs semmi baj. Ez csak tészta. Segíték letakarítani. Megesik az ilyen. – Hát nem ő legjobb fej az egész világon? Alexei, Mr. Tökély, Szexisten, Hős. Bír engem, annak ellenére, hogy totál holdkóros vagyok; átlát az örültségemen, ismeri a valódi énemet, a csúcs-szuper, szexis istennőt. Tudom. Érzem. Jól van, na, talán egy kissé még korai így éreznem, és lehet, hogy csak képzelődöm. De talán mégsem maradok örökre egyedül. Alexei elszalad, hogy hozzon nekem néhány szalvétát. Megkönnyebbülten óriásit sóhajtok: minden a legnagyobb rendben, még az sem számít, mennyit bénázok összevissza – hiszen Alexei elfogad pont olyannak, amilyen vagyok. Ekkor felnézek, és meglátom Darcy Smithet, aki egyedül ül a helyiség túlsó sarkában, teljesen nyugodtan eszegeti az ebédjét, és ezúttal nyíltan *röhög* rajtam.

Tanítás után Alexei-re várok, amikor Darcy elsétál a szekrényem előtt. Ugyanolyan fehér pólót visel, mint én, csak az övét nem borítják spagettifoltok.

– Várj csak! – szólok utána, mire visszafordul felém. – Darcy vagy, ugye?

– Ja, te meg Lele, igaz?

– Lele, a Miami Gimi legbénább csaja. Ez a teljes nevem.

– Nincs semmi baj egy kis bénázással – feleli Darcy. El sem hiszem, hogy ezt hallom, zene füleimnek!

- Igen, pontosan, köszi! Én is mindig ezt szoktam mondani!
- Nagy elmék találkozása.
- Tudtam én, hogy okos vagy – jelentem ki. – Tudod, mi vagy te?
- Azon kívül, hogy okos és szép és a Miami Gimnázium fekete kisebbségének egyetlen tagja?
- Igen, ezeken kívül. Te vagy az a személy, aki tanúja minden rossz pillanatodnak. Mindenkinek van egy ilyen ember az életében.
- Tényleg? Nem hinném, hogy nekem is lenne.
- Hát, mostantól lehetek én!
- Ajjaj, akkor majd igyekszem a létező legjobb formámat hozni, valahányszor a közelemben vagy.
- Nem, a lehető legrosszabb formádat kell hoznod! Figyu, nincs kedved átjönni hozzám? Kedvem lenne elhalasztani a leckeírást néhány száz órával.
- Nahát, ez tényleg a nagy elmék találkozása.
- Néhány napon belül titkos kézfogásunk is lesz, érzem.

Hagyom, hogy Alexei is velünk tartson a leckealogatási délutánra, leginkább azért, mert olyan csodás látványt nyújt a srác. Amint hazaérünk, meggyőződöm róla, hogy a szüleim nincsenek láb alatt (a jó ég a megmondhatója, elegendem van már az égésből egy napra), aztán munkához látok a legújabb mesterművem. Alexei filmez, miközben Darcy meg én előadjuk a mai videómat: „Az a személy, aki tanúja minden rossz pillanatodnak”.